

[Lizzie Lichtenberg]

give de sindssyge selv den nødvendige behandling og beskyttelse.

Men – og dér er jeg enig med de tidligere talere og især med justitsministeren, der selv påpegede det – der er naturligvis områder, der bør revideres, og det kan gøres enten ved lov eller ved cirkulære. For samfundet og behandlingen af sindssyge har jo udviklet sig siden 1938, og ved behandlingen af det radikale venstres forslag den 25. maj 1982 gav den konservative ordfører, fru Karen Thurøe Hansen, på vore vegne tilslutning til en revision af sindssygeloven gennem et udvalgsarbejde.

Jeg deler indenrigsministerens betragtninger om overførelse af statshospitalerne og behandlingen til amtskommunerne, og da selve behandlingen og selve beslutningen ligger dér, kan vi kun ønske at fremskynde og at prøve også at fremelske stemningen. Jeg vil ønske, at den distriktspsykiatriske udbygning i amtskommunerne sker ved en decentral placering af de psykiatriske sygehusenheder. Mulighederne for etablering af udslusningsboliger i sygehusvæsenets regie skal undersøges nærmere; der kan være spørgsmål om forskellige ting i forbindelse med vores tilhørsforhold dér, der ikke er helt afklaret, for man skal have mulighederne for en øget primærkommunal indsats og en udbygning af de sociale foranstaltninger analyseret, og så er der et spørgsmål dér om tilsynet.

Derved får vi integration af det psykiatriske og det somatiske sygehusvæsen. Undersøgelse, behandling og pleje skal foregå i amtskommunen bortset fra lands- og landsdelsfunktionen ud fra nærhedsprincippet for at sikre et mere ensartet servicetilbud uanset bopæl.

Socialektoren bør betjenes af sygehusvæsenet i henseende til lægefaglig psykiatrisk bistand, og sygehusvæsenet har pligt til udgående aktiviteter. Der er flere amtskommuner, som har taget denne opgave op og gør det på en meget alvorlig og alvorbetonet og ansvarsfuld måde, og dér kan jeg nævne ud over de øvrige amter, der er nævnt, Frederiksberg amt.

Endvidere vil jeg nævne, at der findes 1.200 psykiatriske tidsskrifter. De kommer én gang om måneden, og der er ca. tre eller fire artikler om behandling i dem, dvs. omkring 50.000 artikler om året, så det er altså et område, man beskæftiger sig med.

Hvordan øges retfærdigheden for de sindssyge, vores etiske dimension? Dér vil vi også påpege det centrale kriminalregister, retsgarantier under behandlingen af en sag og under opholdet og under behandlingen af sagen om udskrivning de tvangsforanstaltninger, som også flere har været inde på allerede, og især også spørgsmålet om værgebeskikkelse og værgebeføjelser.

Man kan se et brækket ben, man kan se en klap for et dårligt øje, men sygdom i sindet står man fremmed over for, og den kan ikke direkte ses af lægmand, men vi skal øve retfærdighed.

Derfor kan jeg på det konservative folkepartis vegne tilslutte mig indenrigsministerens ønske om at følge udbygningen på dette område og anbefale, at justitsministeren snarest nedsætter sit udvalg til at gennemgå, på hvilke punkter loven bør ændres. I den udstrækning han kan gøre det administrativt ved cirkulærer, bør det finde sted. Det må ikke være forhastet, men der skal være langt fra dårekisten til en moderne psykiatrisk behandling. Det menneskelige samfund bygger i så høj grad på anerkendelse, forpligtelse, solidaritet og gensidig afhængighed, og dér har vi alle en forpligtelse over for vore sindssyge.

Henrik Toft (V):

Jeg vil også gerne begynde med at takke for det omfattende baggrundsmateriale, men selv med et så omfattende forarbejde kan det alligevel være tvivlsomt, om debatten her kan forbedre vilkårene for de sindslidende.

Venstre vil gerne medvirke til en forbedring. Især vil vi gerne være med til, at der skabes en ændret holdning til problemet. En almindelig, generel holdningsændring, der ser på en psykisk lidelse på samme måde som på enhver anden sygdom, så det ikke opfattes som noget tys-tys, tror jeg kan hjælpe. Hvis der kan snakkes normalt om det, er der nogle bindinger, der løses op for. Det er klart, at der er forskel på årsagen til psykiske lidelser – om det er omgivelser, arbejdsforhold eller andet, der udløser det, kan vanskeligt afgøres – men der er givet et sammentræk af forskellige omstændigheder, der ud over det arvelige resulterer i sygdomsudbrud. Derfor vil en forbedring af mange af samfundets forskellige misforhold sikkert også kunne